

I avui encara corro

Jo volia la veritat. Amb mal gust, tant és. Però sencera

Foto: Sebastien Wiertz

Tenia vuit anys. Vaig escapar-me de casa. Vaig travessar el carrer sola. Primer, caminant per la vorera, després, corrent fins que gairebé volava.

Havies mort. N'estava segura. Perquè feia massa que ningú em parlava de tu, més aviat t'esquivaven en les converses. Era fàcil de deduir: m'ho amagaven perquè era petita per entendre i pair allò. I ara troba les paraules i explica-li que és al cel, que encara hi és, però no. Jo volia la veritat. Amb mal gust, tant és. Però sencera.

Davant dels esbarzers, al costat dels barrots d'un vermell fosc, vaig picar el timbre. Només una vegada. I aquella vegada va ressonar per cada cantó del meu cos menut. A la panxa, a la gola, als dits. L'espera equivalia al que l'àvia trigava a arribar des del menjador, travessant la cuina, la sala

d'estar, fins que la intuïa entre els forats de les cortines brodades de la porta de dins, que servien més per espisar des del carrer que al revés.

Ai, nena? Que vens sola?

Entro. El passadís recte i gira. I et trobo. Quiet, a la cadira de rodes. Em somrius amb els ulls. I jo et toco la mà amb la meva, que fins llavors no sabia que em tremolava.

Si sabessis, avi, com ara que fa dotze anys que tu ets passat encara corro, desesperadament, per salvar-me a mi. Com em neix un impuls que em diu fuig, fuig de les mitges paraules que amaguen mentides senceres. I busca, busca't. I corro per no fer tard, perquè em fa por que totes les paraules que encara no he gosat dir no es diguin mai. Els t'estimo que m'he estalviat, el perdó absurd que almenys em reconciliaria amb mi. El buit després del pany.

Si veiessis com tot d'una em neix la urgència de comprovar que hi som, que ens truquem, que quedem, que riem, que ens discutim, que plorem, que ho traiem, que parlem. Que ens tenim. I poder creuar un carrer com si ara mateix m'hi anés la vida, encara que en qualsevol cantonada, callada, faci camí la mort.